

Uit de Praktijk

Sem is 6 jaar oud als bij zijn moeder borstkanker wordt geconstateerd. Moeder en vader zijn hierbij erg open: 'hij mag alles vragen, hij mag boos zijn en natuurlijk ook zijn verdriet uiten. Sem uit zich echter in de 10 maanden van de behandeling niet of nauwelijks. Mijn moedergevoel gaf toen al aan dat Sem nog wel een lastige periode zou kunnen ingaan'.

Bij mij in de praktijk kan Sem zijn verhaal kwijt zonder daarbij rekening te hoeven houden met zijn moeder. Hij is boos op de kanker en daardoor heeft hij het gevoel dat hij dus ook boos is op zijn mama en dat wil hij niet, hij voelt zich schuldig. Samen onderzoeken wij hoe hij zijn emoties kan uiten en met verschillende werkvormen wordt hij daarbij ondersteund. Zo maken we van klei de 'slechte kankercellen', die Sem beschildert. Vervolgens slaat Sem deze 'slechte kankercellen' kapot met al zijn boosheid, angst en verdriet. Gedurende de sessies werken we met verschillende spel- en creatieve methoden om Sem de ondersteuning te bieden die hij nodig heeft om grip te krijgen op zijn eigen emoties. Stapje voor stapje kunnen we naar zijn 'pijn' en kan hij er bij blijven.

In het begin komt Sem eens per week op de praktijk, later zijn er langere tussenpozen. Sem vindt het fijn dat er een veilige en 'neutrale' plek is waar hij steun en begeleiding krijgt bij hetgeen dat voor hem zo groots is.

Het verhaal van Sem laat zien hoe belangrijk ondersteuning voor kinderen en jongeren in een moeilijke periode kan zijn. Dat de STOVV, dankzij de sponsors deze ondersteuning biedt voor gezinnen die het nodig hebben, is dan ook geweldig en is ondersteunend om kinderen en jongeren weer in hun kracht te zetten met alles wat er is.